

РЕШЕНИЕ

№ 22

гр. Враца, 10.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВРАЦА, V НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Стела П. Колчева

при участието на секретаря Бойка Сп. Стефанова
като разгледа докладваното от Стела П. Колчева Административно
наказателно дело № 20221420200209 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и сл.от ЗАНН. Образувано е по жалба на С. В. Х. от гр.Враца против НП№НП-02-01/21.02.2022 г. на Областния управител на Област-Враца, с което за извършено нарушение и на основание чл.83 ЗДС, вр.чл.24, ал.2 ЗАНН, му е наложено административно наказание глоба в размер на 5000.00 лв. В жалбата, поддържана и в съдебно заседание, както и в допълнителна писмена защита се релевират оплаквания за незаконосъобразност и необоснованост на атакуваното постановление, поради допуснати множество нарушения на процесуалния и материален закон, с искане за отмяната му на това основание.

Ответната страна чрез упълномощен процесуален представител, на свой ред поддържа становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на издаденото НП, със съответно искане за цялостното му потвърждаване.

След като взе предвид доводите и възраженията на страните и извърши преценка и анализ на събраните по делото доказателства, съдът намира за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от активно легитимирано лице в законово установения срок по чл.59, ал.2

ЗАНН.Разгледана по същество жалбата е основателна, при следните съображения:

Въз основа на Заповед №РД-18-ДС-68/13.12.21 г. на Областния управител на област Враца, служители към дирекция АКРРДС при същата Областна администрация-Враца-свидетелите С.П., Н.Н. и Н.Ц., на 14.12.21 г. извършили проверка на фактическото състояние на недвижим имот-частна държавна собственост, а именно –административна сграда, находяща се в гр.Враца, ж.к.“Хранително-вкусова зона“, бул.“Хр.Ботев“№135, разположена в поземлен имот с определен общ идентификатор по кадастралната карта и регистри на гр.Враца на АК, масивна конструкция и включваща множество /над 30 бр./ самостоятелни обекти със съответни индивидуални идентификатори по кадастралната карта на гр.Враца. При проверката е констатирано, че част от самостоятелните обекти в сградата-общо 4 на брой, а именно склад в приземния етаж на сградата с площ от 77,78 кв.м. сграда с площ 91 кв.м.; сграда с площ 57 кв.м. и сграда с площ 72 кв.м със съответни идентификатори по КККР и актувани с АДЧД, се ползват от „Х.“ЕООД за „складови дейности и съхранение на инвентар“, но „без правно основание“. Горепосочените констатации са обективирани в констативен протокол за проверка вх.№3300-7/58/20.12.21 г. по описа на Обл.А-Враца.

Въз основа на този констативен протокол е била издадена Заповед №РД-18-ДС-3/14.01.22 г., на Обл.управител на гр.Враца за изземване от дружеството на горепосочените имоти на основание чл.80, ал.1 ЗДС, с последващо фактическо изземване на същите с протокол от 20.01.22 г.

На 03.02.22 г. срещу жалбоподателя бил съставен АУАН№01-1/03.02.22 г. за нарушение по чл.83 ЗДС за това, че „при извършена проверка на място на 14.12.21 г...е установено, че „Х.“ЕООД е завзел без основание имоти-държавна собственост...“-въпросните четири имоти, подробно описани и индивидуализирани в констативния протокол с площ и поземлени идентификатори по КККР.Откъм фактически констатации в процесния АУАН е посочено, че „Х.“ЕООД е създадено на 19.01.2005 г. с едноличен собственик на капитала- С. Х.-управител“, както и че „ дружеството е пререгистрирано в Търговския регистър към АВп. на 22.03.10 г., което е начална дата за извършване на нарушението.“. По нататък в АУАН е посочено, че „по негови данни складът в приземния етаж се държи от 1998 г.,

а трите сгради-от 2017 г. Държането е продължило до 20.01.22 г., когато държавните имоти са иззети, съгласно протокола за изземване №...“. По нататък в АУАН е посочено, че „в качеството си на управител на „Х.“ЕООД, С. Х. отговаря на основание чл.24, ал.2, пр.2, хипотеза втора от ЗАНН, затова, че е допуснал управляването от него търговско дружество да държи държавните имоти без правно основание“. След това е отбелязано и че съгласно чл.19 ЗДС... „с държането на държавните имоти без да заплаща наем и използването им за търговска дейност, „Х.“ЕООД се е обогатил неоснователно за сметка на държавата.“.

Последвало е издаването на обжалваното НП, с което при почти идентично спрямо АУАН словесно и цифрово описание на вмененото нарушение, на жалбоподателя е наложена административна глоба в размер на 5000.00 лв., на основание чл.83 ЗДС, вр.чл.24, ал.2 ЗАНН.

Така изложените до тук фактически положения, свързани с хронологията на събитията откъм време, място, законен повод и извършване на пореврка на място от служителите на ОА-Враца и констатациите от тази проверка, свързани с последващо съставени по ЗДС актове от компетентни длъжностни лица, в конкретния казус не са спорни между страните и се установяват безпротиворечиво от свидетелските показания на С.П., Н.Н. и Н.Ц., цитираните констативен протокол за проверка, заповед за изземване и протокол за такова изземване и останалите писмени материали от приложената административно-наказателна преписка.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

Спецификите на конкретния казус налагат изложение на следните предварителни правни уточнения и съждения:

Посочената в процесните АУАН и НП разпоредба на чл.83 ЗДС, предвижда административно-наказателна отговорност за този „който без основание завземе имот държавна собственост, ако не подлежи на по-тежко наказание“. Предвидената отговорност е под формата само на глоба, т.е. отговорността е само за физическо лице- в размер от 1000.00 до 5 000.00 лв. Отговорност за юридически лица и ЕТ, съгласно чл.83 ЗАНН не е предвидена нито във въпросната, конкретна разпоредба на чл.83 ЗДС, нито в останалите разпоредби от същия раздел на същия закон. Същевременно за понятието

„завземане“ като единствено възможна форма на изпълнителното деяние на конкретно вмененото нарушение, липсва законово установена, легална дефиниция. При това положение се налага използване на общоприетото в българския език /книжовен и разговорен/ буквално значение на думата „завземам“, а тя е: 1. „завладявам с бой, с воюване, превземам“; 2. „присвоявам, заграбвам“. Синонимните форми са „завладявам, окупирам, превземам, нахлувам, заробвам, обсебвам, присвоявам, слагам ръка, задигам, вземам“ и т.н. Според така посоченото значение на глагола е очевидно, че се касае до действие, което е едноактно и се осъществява еднократно, при конкретно установими точна дата и място на извършване. От друга страна е очевидно и че въпросното действие извън чисто физическия му елемент, включва и емоционално-волеви момент-присвоително намерение, който в случая е и текстово отчетен от законодателя в коментираната разпоредба на чл.83 ЗДС чрез изрази „...ако не подлежи на по –тежко наказание“/т.е. ако не представлява престъпление по смисъла на НК/.

Не така стоят нещата с понятията владение/държане, за които има утвърдени легални дефиниции, според които /обобщено/ същите представляват упражняване на фактическа власт върху определена вещ от свое/чуждо име и за своя/чужда сметка. При всички случаи се касае се до действия, които се осъществяват продължено във времето, т.е. за определен времеви период с начален и краен момент, като същевременно емоционално-волевия аспект – „присвоително намерение“, не е задължителен техен елемент.

За неправомерното осъществяване на владение/държане върху имоти-държавна собственост, не представляващо „завземане“, съгласно чл.83 ЗДС, законът не предвижда самостоятелна административно-наказателна отговорност. За защита правата на държавата относно такива имоти, е предвидена единствено административна процедура по чл.80, ал.1 ЗДС за изземването на неправомерно владенияте/държани имоти, която в случая е и била надлежно осъществена от компетентните органи. Разбира се остава и възможността за защита на държавните права по гражданско-правен ред-чрез иск за неоснователно обогатяване по чл.59 ЗЗД.

На следващо място, посочената изрично в процесните АУАН и НП разпоредба на чл.24, ал.2 ЗАНН като основание за ангажиране на личната

наказателна отговорност на жалбоподателя С.Х., в качеството му на управител на търговското дружество „Х.“ЕООД предвижда, че „за административни нарушения, извършени при осъществяване дейността на предприятия, учреждения и организации отговарят работниците и служителите, които са ги извършили, както и ръководителите, които са наредили или допуснали извършването им“. Въпросната разпоредба, считано от приемането и обнародването на ЗАНН на 28.11.69 г., до момента не е търпяла никакви законодателни изменения, въпреки очевидната значителна промяна в развитието на обществените отношения в държавата и тяхната регулация в политически, законодателен, социален, морален и др аспекти. Затова и без да теоретизира излишно, настоящият съдебен състав намира за необходимо да акцентира единствено върху два момента от цитираното съдържание на въпросната разпоредба, а именно, че:

1. съгласно съвременните разбирания на наказателно-правната теория и съдебна практика, понятието „дейност на предприятия, учреждения и организации“ е различно от понятието „дейност на ЮЛ и ЕТ“, за която в чл.83 ЗАНН е предвидено отклонение от принципа на чл.24, ал.1 ЗАНН за лична наказателна отговорност на физическите лица-непосредствени извършители на съответното правонарушение, чрез въвеждане на обективна/безвиновна отговорност на въпросните ЮЛ и ЕТ при неправомерно поведение, но само когато това е изрично предвидено в съответен нормативен акт. При всички случаи понастоящем понятието „дейност на предприятие, учреждения и организации“, е по-тясно от понятието „дейност на ЮЛ и ЕТ“, тъй като предполага задължителен „държавен“ елемент и съответно участие на държавата откъм създаването по законодателен ред на съответния вид предприятие, организация, учреждение, и/или участие в организационната им структура и управление и/или участие в дейността му-административна или чисто търговска по смисъла на ТЗ и др;

2. Във втората си част относно отговорността на ръководителите, допуснали или наредили извършването на нарушението, макар и да представлява отклонение от общите правила на чл.24, ал.1 ЗАНН за лична отговорност на непосредствените преки извършители на нарушението, въпросната разпоредба не преодолява и не дерогира действието на другата принципна разпоредба-тази на чл.10 ЗАНН за това, че „допустителството“ е

наказуемо само в случаите, предвидени в съответен закон или указ.

При така изложените предварителни правни уточнения и съждения относно релевантната нормативна уредба, настоящият съдебен състав намира, че в производството по съставяне на процесния АУАН, издаване на обжалваното НП и установяване на вмененото нарушение, са допуснати множество нарушения на закона, а именно:

В случая прави впечатление, че изначално компетентните органи-актосъставител и АНО са допуснали грубо смесване на понятия, приложим закон и възможни законодателни процедури за реализиране на правата на държавата, съставяйки АУАН и НП спрямо С.Х. на основание чл.83 ЗДС. Това смесване е добре отразено в съдържанието на АУАН и НП и пряко рефлектира върху процесуалната им законосъобразност от формална страна спрямо изискванията на чл.42, ал.1, т.3, т.4 и т.5, съответно чл.57, ал.1, т.5 и т.6 ЗАНН, изискващи ясно, изчерпателно и недвусмислено описание на нарушението със съответните му обективни и субективни признаци, както и съответствие между фактическото и юридическо обвинение, очертаващи рамките на защита на санкционираното лице. Съгласно изложеното по-горе съдържание на обстоятелствената част на АУАН и НП, едновременно се твърди, че е налице „завземане“ на имоти държавна собственост по смисъла на чл.83 ЗДС, но едновременно с това се твърди „неправомерно държане“, като основание за изземване по реда на чл.80, ал.1 ЗДС и „неоснователно обогатяване“ от въпросното държане, съгласно чл.19 ЗДС. Едновременно с това се твърди, че субект и пряк извършител на неправомерното държане/ползване на процесните 4 бр. имоти-държавна собственост е ЮЛ „Х.“ЕООД, но е ангажирана личната отговорност на управителя му С.Х., по съображения, че е управител на последното и е „допуснал“ неправомерното им държане/ползване. Все според горесцитираното съдържание на АУАН и НП и допуснатото смесване на понятията „завземане“ като еднократно действие и „владение/държане/ползване, осъществимо като действие за определен период от време, в случая остава абсолютно неясно каква в крайна сметка е датата/периода на твърдяното нарушение- според АУАН началната дата на извършване на нарушението е „22.03.10 г.“, /допълнително неясно защо тази дата е обвързана не с конкретно поведение и действие на определен субект, а с датата на пререгистрация на дружеството в Търговския регистър“/,

а в НП е посочено, че „предвид разпоредбата на чл.34, ал.1 ЗАНН, наказанието се налага за нарушение, извършено през периода 03.02.21 г.- 20.01.22 г.“. За този период, едва в хода на съдебните прения процесуалния представител на АНО допълнително и за първи път недопустимо уточнява, че „бил съобразен с възможните давностни срокове за реализация на административната отговорност“, въпреки фактологичните данни за започнало осъществяване на деянието „държане“ в многогодишен период преди това.

При това съдържание на процесните АУАН и НП, остават абсолютно неясни конкретните фактически и правни параметри на повдигнатото административно обвинение, както за самия жалбоподател откъм възможни рамки на осъществяване на правото на защита, така и за съда откъм възможност за осъществяване на конкретен и обоснован контрол за законосъобразност. Това на свой ред представлява достатъчно и самостоятелно основание за отмяна на обжалваното НП, но за пълнота на изложението, съдът намира за нужно да маркира и останалите констатирани пороци на обжалваното НП в материално-правен аспект, а именно:

В случая актосъставителят и АНО неправилно и незаконосъобразно са ангажирали отговорността на жалбоподателя С.Х., в качеството му на физическо лице-управител на „Х.“ЕООД, „допуснал неправомерното държане“ на процесните имоти държавна собственост, тъй като въпросното ЮЛ изначално не представлява и не осъществява дейност като „предприятие, учреждение или организация“ по смисъла на чл.24, ал.2 ЗАНН. В допълнение към това, отговорността му е неправилно ангажирана и поради това, че нито чл.83 ЗДС, нито останалите административно-наказателни разпоредби в закона, предвиждат изрична административно-наказателна отговорност за „допустителство“, съгласно чл.10 ЗАНН. На последно място, при установени при проверката фактологични данни единствено за осъществено от дружеството „неправомерно държане“, актосъставителят и АНО в нарушение на принципната забрана за разширително тълкуване на наказателните норми, са приравнили това „неправомерно държане“ със „завземане“.Т.е. ангажирането на отговорността по чл.83 ЗДС в случая се явява незаконосъобразно и на това основание.

От страна на жалбоподателя, в чиято полза е изхода от делото, няма

надлежно направено искане за присъждане на направени в съдебното производство разноски за адвокатска защита, нито са представени доказателства за реално изплащане на такива, поради което и съдът не дължи произнасяне в тази насока.

Водим от всичко гореизложено и на основание чл.63 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НПН№ НП-02-1/21.02.2022 г. на Областния управител на област Враца, с което на С. В. Х. от гр.Враца, с ЕГН:***** в качеството му на управител на „Х.“ЕООД-Враца е наложено административно наказание - глоба в размер на 5000.00 лв., на основание чл.83 ЗДС, вр.чл.24, ал.2 ЗАНН.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд-Враца в 14-дневен срок от уведомяването на страните за неговото изготвяне.

Съдия при Районен съд – Враца: _____